

„Strhující, skvěle vystavěný román o lásce a zoufalství,
zasazený do nového postapokalyptického světa,
a přitom tak současný a působivý.
Kassandra Montag je nový vizionářský talent!“

*Karin Slaughter,
autorka bestsellerů New York Times*

PO POVODNĚ

KASSANDRA
MONTAG

Po povodni

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Kassandra Montag

Po povodni – e-kniha

Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PO POVODNI

Kassandra Montag

PO POVODNI

PŘEKLAD
Dita Kelbelová

Český název: Po povodni

Název anglického originálu: After the Flood

Autorka: Cassandra Montag

Překlad: Dita Kelbelová

První vydání: Harper, *An Imprint of HarperCollinsPublishers*, 2019

Grafika obálky: Madgrafik

Odpovědný redaktor: Ivana Čejková

Jazyková korektura: Dana Chodilová

© 2019 by Cassandra Montag

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2019

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollinsPublishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollinsPublishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Cover design by Darren Holt, HarperCollins Design Studio

Cover image by shutterstock.com

Mapa: Design by Nick Springer / Springer Cartographics LLC

Kassandra Montag Author Photo: Nancy Kohler

Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-4136-6 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-4137-3 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-4138-0 (PDF)

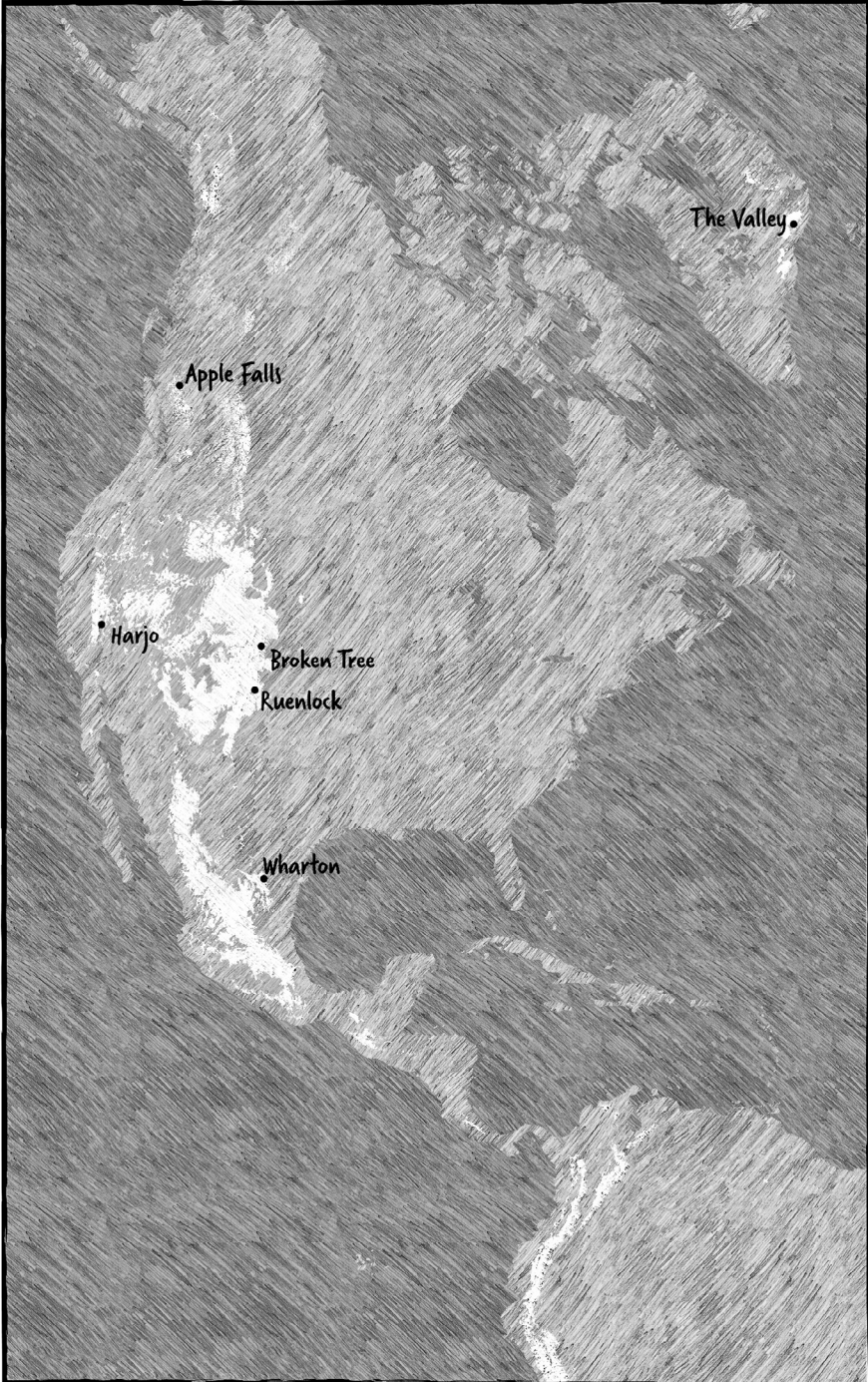
Pro Andrewa

Pouze to, co je navždy ztraceno, je třeba znovu a znovu pojmenovat: jako posedlí voláme po věcech, o něž jsme přišli, dokud se nevrátí.

GÜNTER GRASS

The Valley.

• Apple Falls

• Harjo

• Broken Tree

• Ruenlock

• Wharton

PROLOG

Děti si myslí, že je tvoříme, ale tak to není. Existují někde jinde, před námi, před začátkem času. Přicházejí na svět a vytvářejí ony nás. Vytvářejí nás tím, že nás nejprve zlomí.

O tom jsem se poučila v den, kdy se všechno změnilo. Byla jsem v patře, záda mě bolela tíhou Pearl, a skládala jsem prádlo. Nosila jsem Pearl ve svém těle, jako velryba, která spolkně člověka do bezpečí svého břicha a čeká, až ho bude moci vyplivnout. Ani ryba by se nemrskala tak jako Pearl, dýchala skrze mou krev, opírala se do kostí.

Povodňová voda kolem našeho domu sahala na metr a půl vysoko a zakrývala silnice i trávníky, ploty i poštovní schránky. Jen pár dní předtím byla zaplavena Nebraska, voda se přes ni přehnala v jediné vlně a proměnila stát v epikontinentální moře, jakým kdysi býval, svět přetvořila v souostroví vysokých kopců v nekonečné vodní ploše. Těsně předtím, když jsem se vyklonila z otevřeného okna, se mi vlastní odraz na vodní hladině ukázal špinavý a zhyzděný, jako by mě natáhli a pak roztrhali na nerozpoznatelné kousičky.

Složila jsem košili a pak jsem sebou vylekaně cukla, když se domem rozlehl křik. Ten hlas byl jako čepel, kov pronikající mezi klouby. Row, má pětiletá dcera, musela vědět, co se děje, protože zakřičela: „Ne, ne, ne! Bez maminky nejdu!“

Nechala jsem prádlo prádlem a běžela k oknu. Na vodě před domem běžel na prázdnno malý motorový člun. Plaval k němu můj manžel Jacob, jednou rukou zabíral a druhou si k boku tiskl vzpírající se Row. Pokusil se ji vyzdvihnout do člunu, ona ho ale štouchla loktem do obličeje. V člunu stál muž a nakláněl

se přes okraj, aby ji zvedl. Row byla oblečená v džínsách a kostkovaném kabátku, z kterého dávno vyrostla. Jak se prala s Jacobem, přívěsek na řetízku se jí houpal na prsou jako kyvadlo. Kroutila se a zmítala jako chycená ryba a cákala mu vodu do očí.

Otevřela jsem okno a zaječela: „Jacob, co to děláš?!“

Neohlédl se, ani neodpověděl. Row mě uviděla v okně a rozkřičela se, kopala nohama proti muži, který ji držel oběma rukama v podpaží a zvedal ji přes okraj člunu.

Zabušila jsem pěstí do zdi u okna a znovu na ně zařvala. Jacob se vytáhl přes bok člunu, zatímco muž držel Row. Panika v konečcích mých prstů se proměnila v hučící oheň. Celá jsem se třásla, když jsem se příkrčeně protáhla oknem a vrhla se do vody pod sebou.

Nohama jsem narazila o zem pod vodou a překulila jsem se na stranu, abych náraz zmírnila. Když jsem se vynořila, viděla jsem, že sebou Jacob trhl, ve tváři měl stále ještě ztrápený, napjatý výraz. Row teď už držel sám a ona kopala kolem sebe a křičela: „Mami! Mami!“

Pustila jsem se k člunu a rukama jsem odstrkovala naplaveniny na hladině. Plechovka, staré noviny, mrtvá kočka. Motor se probral k životu a člun se otočil a pokropil mě sprškou vody. Jacob odtahoval od okraje Row, která se po mně natahovala, ruku měla křečovitě napnutou a prstíky drápala do vzduchu.

Plavala jsem dál, ale Row mi pomalu mizela v dálce. Slyšela jsem její křik ještě dlouho potom, co už jsem neviděla její obličejík, její ústa jako tmavý kruh, vlasy naježené a rozfoukané větrem přicházejícím po vodě.

KAPITOLA 1

O SEDM LET POZDĚJI

Nad naší lodí kroužili racci a mně to připomnělo Row. To, jak pištěla a máchala rukama, když se učila chodit. Jak bezmála hodinu stála jako socha a pozorovala modré jeřáby, když jsem ji vzala k řece Platte, aby viděla, jak se stěhují. Sama mi vždycky připomínala ptáčka, těmi svými tenkými kostmi a těkajícíma, všímavýma očima, tím, jak věčně sledovala obzor, připravená kdykoli vzlétnout.

Náš člun kotvil u skalnatého pobřeží někdejší Britské Kolumbie, při ústí malé zátoky před námi, kde voda naplnila malou kotlinu mezi dvěma kopci. Všechna moře jsme nazývali jejich dřívějšími jmény, třebaže teď už vlastně existoval jen jeden velký oceán, posetý kousky země jako drobečky spadlými z nebe.

Úsvit právě prosvětlnil obzor a Pearl složila příkrývky pod krycí plachtu. Pod ní se před sedmi lety narodila, za bouřky oslepující jako bolest.

Hodila jsem návnadu do košů na chytání krabů a Pearl vyšla zpod plachty s hadem bez hlavy v jedné ruce a nožem v druhé. Několik hadů měla ovinutých kolem obou zápěstí jako náramky.

„To budeme muset dnes večer sníst,“ řekla jsem.

Střelila po mně ostrým pohledem. Pearl se vůbec nepodobala sestře, neměla tenké kosti ani tmavé vlasy. Row měla tmavé vlasy a šedé oči po mně, zato Pearl se svými kaštanovými vlasy a pihovatým nosem byla po otci. Někdy se mi zdálo, že má dokonce stejný postoj jako on, pevný a široký, obě nohy pevně na zemi, bradu lehce zdviženou, vlasy věčně rozčuchané, ruce

mírně zapažené a hrud' vypnutou, jako by se beze strachu a bez rozpaků vystavovala světu.

Row a Jacoba jsem hledala šest let. Když odešli, s dědečkem jsem se vydala na vodu ve *Vlaštovce*, lodi, kterou postavil, a Pearl se narodila krátce poté. Kdyby se mnou dědeček ten první rok nebyl, s Pearl bychom nemohly přežít. Rybařil, zatímco jsem Pearl kojila, sháněl informace od každého, koho jsme mýjeli, a učil mě plavbě.

Jeho matka stavěla kajaky jako její předci a on vzpomínal, jak ji sledoval, když se pod jejíma rukama tvaroval trup lodi jako hrudní koš, který v sobě ukrývá lidi, stejně jako matka v sobě nese dítě, a chrání je, dokud je nedopraví na pobřeží. Jeho otec býval rybář, a tak dědeček prožil dětství na vodách aljašských pobřežních moří. Během Stoleté povodně dědeček odešel do vnitrozemí spolu s tisíci dalších a nakonec se usadil v Nebrasce, kde pak dlouhá léta pracoval jako tesař. Po moři se mu ale neustále stýskalo.

Dědeček pátral po Row a Jacobovi i tehdy, když jsem k tomu já neměla síly. Někdy jsem se jen malátně vláčela za ním a starala se o Pearl. Zato on v každé vesnici prohlížel lodě v přístavu pro případ, že by tam po nich našel nějakou stopu. Ukazoval jejich fotografie v každém výčepu a obchodní stanici. Na otevřeném moři se ptal každého rybáře, jehož jsme mýjeli, jestli Row s Jacobem neviděl.

Dědeček ale zemřel, když Pearl byla ještě nemluvně, a přede mnou se najednou ten obrovský úkol tyčil jako hora. Zoufalství se na mě lepilo jako druhá kůže. V těch prvních dnech jsem si připevňovala Pearl na hrud' starým šátkem a nosila ji těsně přimknutou k sobě. A postupovala jsem stejně jako on: prohledávala jsem přístavy, ptala se usedlíků, ukazovala lidem fotografie. Chvíli mi to dodávalo elán, bylo to rozptýlení od pouhého přežívání, něco, co pro mě znamenalo víc než jen přitáhnout k naší loďce další rybu. Něco, co mi dávalo naději a slibovalo pocit úplnosti.

Před rokem jsme s Pearl přistály v jedné zastrčené vesničce v Severních Skalnatých horách. Průčelí obchodu tu byla rozbitá, silnice prašné a plné odpadků. Byla to jedna z lidnatějších vesnic, které jsem navštívila. Lidé spěchali sem a tam po hlavní ulici plné stánků a obchodníků. Prošly jsme kolem jednoho stánku přetékajícího sesbíranou veteší, která sem byla vynesena ještě před povodní. Kartony od mléka naplněné benzinem a petrolejem, šperky určené k roztavení a vytvoření něčeho jiného, kolečko, konzerva s jidlem, rybářské pruty, koše plné oblečení.

U vedlejšího stánku se prodávaly předměty vyrobené či nalezené po povodni: rostliny a semínka, hliněné mísy, svíčky, dřevěné vědro, lahve alkoholu z místní palírny, nože od kováře. Na prodej tu byly i bylinky v sáčcích s velkými nápisy: VRBA BÍLÁ NA HOREČKU! ALOE VERA NA SPÁLENINY!

Na některých věcech se jasně podepsal pobyt pod vodou. Kupci platili lidem za to, že se potápěli do starých domů pro předměty, které nikdo neodnesl ještě před povodní a které se od té doby nerozložily. Šroubovák s vrstvou rzi, polštář se žlutými skvrnami prolezlý plísni.

Stánek naproti přes ulici nabízel jen lahvičky s prošlými léky a krabičky s municí. Z každé strany ho hlídala jedna žena s kulometem.

Sbalila jsem všechny ulovené ryby do brašny přes rameno, a když jsme šly po hlavní ulici směrem k obchodní stanici, přidržovala jsem si ji za ucho jednou rukou. Druhou jsem držela za ruku Pearl. Zrzavé vlasy měla tak suché, že se jí odlamovaly přímo u hlavy. A její pleť byla rozpraskaná a světle hnědá, ne od slunce, ale začínajících kurdějů. Potřebovala jsem směnit ovoce pro ni a lepší rybářské vybavení pro sebe.

Na obchodní stanici jsem vyklopila ryby na pult a pak jsme se daly s majitelkou prodejny do smlouvání. Byla to tělnatá žena s černými vlasy a chybějícími spodními zuby. Chvilí jsme se dohadovaly, až jsme se domluvily na výměně sedmi ryb za pomeranč, špulku nitě, vlasec a chlebovou placku. Když jsem si

získané věci sbalila do tašky, rozložila jsem před prodavačku fotografii Row a zeptala jsem se, jestli ji neviděla.

Žena se zarazila a chvíli si fotografii prohlížela. Pak pomalu zavrtěla hlavou.

„Jste si jistá?“ zeptala jsem se, protože jsem byla přesvědčená, že když se žena tak pozastavila, určitě Row viděla.

„Takhle tady žádná dívka nevypadá,“ prohlásila žena se silným přízvukem a vrátila se k balení ryb.

S Pearl jsme se vydaly po hlavní ulici zpět k přístavu. Zkontroluji loď, říkala jsem si. Tahle vesnice byla tak lidnatá, že by tu Row mohla klidně být a prodavačka by ji nikdy nemusela ani potkat. Šly jsme s Pearl ruku v ruce a uhýbaly před prodavači, kteří se nás snažili nalákat ke svým stánkům a provázeli nás svým vyvoláváním: „Čerstvé citrony! Slepíci vejce! Překližka za poloviční cenu!“

V dále před sebou jsem uviděla dívku s dlouhými tmavými vlasy, oblečenou v modrých šatech.

Zastavila jsem se na místě a zírala na ni. Ty šaty patřily Row: měly tentýž vzor, tentýž volánek na lemu sukně a zvonové rukávy. Okolní svět ustoupil do pozadí, vzduch náhle prořídil. Muž od nejbližšího stánku na mě dotíral, ať si koupím jeho chléb, ale jeho hlas ke mně přicházel jakoby z velké dálky. Při pohledu na dívku mě naplnila opojná lehkost.

Pospíšila jsem si za ní, rozeběhla jsem se po ulici a převrhla přitom vozík s ovocem, Pearl jsem táhla za sebou. Moře dole v přístavu vypadalo křišťálově modré, náhle jako by bylo úplně čisté a průzračné.

Popadla jsem dívku za rameno a otočila ji k sobě. „Row!“ vykřikla jsem v očekávání, že znovu uvidím její tvář a budu ji moct obejmout.

Dívala se na mě ale jiná tvář.

„Nesahejte na mě,“ ohradila se dívka a vyškubla se mi.

„Promiňte, je mi to líto,“ zakoktala jsem a ucouvla.

Dívka se přede mnou dala na útěk a cestou se po mně nervózně ohlížela přes rameno.

A já jsem zůstala stát na rušné ulici v oblaku vířícího prachu. Pearl obrátila obličej k mému tělu a rozkašlala se.

Je to někdo jiný, říkala jsem si pro sebe, jak jsem se snažila přizpůsobit té nové skutečnosti. Přemáhalo mě zklamání, ale potlačila jsem je. Stejně ji najdeš. Nic se nestalo, najdeš ji, opakovala jsem si jako zaříkadlo.

Někdo z ulice do mě prudce strčil a strhl mi brašnu z ramene. Pearl spadla na zem a já jsem zavravorala stranou a zachytila jsem se stánku s paběrkováným zbožím.

„Hej!“ zajechla jsem na ženu, která teď utíkala po hlavní ulici a zaběhla za stánek se štučky látky. Vyrasila jsem za ní, přeskočila malý vozík plný kuřátek a vyhnula se staršímu muži s holí.

Za běhu jsem se otáčela na všechny strany, abych ženu našla. Lidé mě míjeli, jako by se nic nestalo, a z toho hemžení těl a hlasů se mi dělalo nevolno. Připadalo mi, jako bych po ženě pátrala celou věčnost, sluneční světlo kolem mě sláblo a vrhalo na zem dlouhé stíny. Běžela jsem a točila se a skoro jsem se zhroutila, když jsem se zastavila poblíž místa, kde to začalo. Podívala jsem se po ulici na Pearl, která stála tam, kde předtím spadla, vedle stánku s pneumatikami.

Mezi stánky a tou změtí lidí mě neviděla, očima úzkostně těkala kolem sebe, brada se jí třásla a držela se za ruku, jako by si ji při pádu zranila. Celou dobu na mě čekala, sama uprostřed davu, a doufala, že se vrátím. Pomeranč, který jsem pro ni získala a uložila do brašny, byl tím jediným, nač jsem ten den byla hrdá. Tím jediným, co jsem si hýčkala jako důkaz, že se o ni starám dobře.

Teď jsem se na ni dívala a připadala jsem si zoufalá a vyřízená. Kdybych byla pozornější, kdybych se nenechala tak rozptýlit, zlodějka by mi brašnu nemohla tak snadno servat z ramene. Dřív jsem bývala ostražitější a všímavější. Teď jsem byla jen vyčerpaná smutkem a naděje, že najdu Row, už byla spíš šílenstvím než optimismem.

Pomaloučku mi to došlo: důvod, proč mi ty šaty byly tak povědomé, proč mě při pohledu na ně bodlo u srdce, jako by se mi

do něj zakousl rybářský háček. Ano, Row měla takové šaty, jenže to nebyly ty, co jí Jacob zabalil a vzal s sebou, když mi ji sebral. Protože ty jsem našla v její skříni, když už byla pryč, a pak jsem s nimi dlouho spala, žmoulala jsem jejich látku v prstech a vdechovala vůni Row, která se v nich stále držela. Utkvěly mi v paměti, protože mi po ní zůstaly, ne proto, že by je třeba ještě někdy mohla mít na sobě. A navíc, uvědomila jsem si, že teď musí být Rose mnohem starší a šaty už by jí byly malé. Vyrostla. To jsem věděla, jenže v mé hlavě zůstávala zamrzlá v čase, stále pětiletá, s velkýma očima a vysokým hihňavým hláskem. I kdybych ji potkala, poznala bych v ní ihned své dítě?

Je to příliš, pomyslela jsem si. To ustavičné, vyčerpávající zklamání pokaždé, když jsem přišla na další obchodní stanici a nenašla tam žádné odpovědi, žádnou známku po Row. Pokud máme s Pearl v tomto světě přežít, musím se soustředit jen a jen na nás. A od všeho a všech ostatních se odříznout.

A tak jsme Row a Jacoba přestaly hledat. Pearl se někdy ptala, proč jsme přestaly, a já jsem jí říkala pravdu: už nemůžu. Přesto jsem cítila, že jsou stále naživu, přitom jsem ale nemohla pochopit, proč jsem se o nich nedoslechla v žádné z osad, které ještě zbyly, schované vysoko v horách, obklopené vodou.

Teď z nás byli tuláci, co tráví dny bez cíle před sebou. Každý den byl stejný, přeléval se do dalšího jako řeka, která ústí do moře. Každou noc jsem byla vzhůru a tiše poslouchala, jak Pearl dýchá, vnímala jsem pravidelný rytmus jejího těla. Věděla jsem, že je mou kotvou. Den co den jsem se bála, že si nás všimne pirátská loď, nebo že naše síť zůstanou prázdné a umřeme hlady. Pohlcovaly mě noční můry a moje ruka samovolně vystřelovala do tmy a šmátrala po Pearl, třásla s ní a obě nás probírala ze spánku. Strachy se ve mně vršily a jen tu a tam se ve skulině mezi nimi uchytila špetka naděje.

Zavřela jsem koše na humry, přehodila je přes bok lodi a nechala je klesnout na dvacet metrů hluboko. Zadívala jsem se k pobřeží a v tu chvíli se ve mně zvedl podivný, bázlivý pocit,

malinká bublinka úzkosti. Pobřeží bylo bažinaté, pokryté tmavou trávou a křovisky a dál od břehu rostly stromy, převážně mladé topoly, vrby a javory. Za ohybem ležela malá zátoka, kde někdy kotvili obchodníci, nebo číhali piráti. Měla jsem si zátoku prohlédnout pečlivěji, měla jsem se ujistit, že je ostrov opuštěný. Na pevnině jste nikdy nemohli uniknout tak rychle jako na vodě. Sebrala jsem odvalu, musely jsme se na pevnině podívat po vodě. Jinak bychom nevydržely už ani den.

Pearl se podívala stejným směrem jako já.

„Vypadá to tu stejně jako to pobřeží s těmi lidmi,“ neodpustila si.

Tehdy jsme v dálce viděly, jak piráti přepadli loď, a ona pak několik dní nemluvila o ničem jiném. Odpluly jsme odtamtud, a jak nás vítr táhl z dohledu, padla na mě únava a srdce mi ztěžklo. Pearl se zlobila, že jsme jim nepomohly, a já jsem se jí pokoušela připomenout, jak je důležité, abychom si hleděly svého. Ale za mými rozumnými důvody se skrýval strach, že zatímco kolem mě stoupala voda, scvrklo se mi srdce – že mě zaplavila panika, tak jako zemi zaplavila voda –, panika vytlačila všechno ostatní a osekala mé srdce do něčeho tvrdého a malého, co jsem už nepoznávala.

„Jak jsme měly zaútočit na celou pirátskou loď?“ zeptala jsem se. „To nemůže nikdo přežít.“

„Ani jsi to nezkusila. Je ti to jedno!“

Zavrtěla jsem hlavou. „Vůbec mi to není jedno. Někdy už ale nezbyvají síly na to, abychom se starali ještě víc.“ Jsem vypotřebovaná, chtělo se mi říct. Možná bylo dobře, že jsem nešla Row. Možná jsem nechtěla vědět, co bych byla ochotná udělat, jen abych byla znovu s ní.

Pearl neodpověděla, a tak jsem řekla: „Všichni se teď o sebe musejí starat sami.“

„Nemám tě ráda,“ prohlásila a sedla si ke mně zády.

„Neprosím se tě o to,“ odsekla jsem. Pevně jsem sevřela víčka a prsty jsem si stiskla kořen nosu.

Posadila jsem se vedle Pearl, ona ode mě ale dál odvracela hlavu.

„Zase jsi v noci měla svoje sny?“ Snažila jsem se mluvit vlídně a jemně, ale stejně se mi do hlasu vkradla podrážděnost.

Přikývla a vymačkala krev z hadího ocasu až k pahýlu, kde míval hlavu.

„Nedovolím, aby se nám to stalo. Zůstaneme spolu. Pořád,“ ujistila jsem ji. Odhrnula jsem jí vlasy z tváře a všimla si, že jí po rtech přeběhl náznak úsměvu.

Postavila jsem se a zkontrolovala nádrž na vodu. Byla skoro prázdná. Voda všude kolem nás, ale k pití žádná. Dehydratací mě bolela hlava a zorné pole se mi po okrajích začínalo rozostřovat. Většinu dní bylo vlhko, přšelo takřka obden, ale my jsme narazily na sucho. Potřebovaly jsme najít horské prameny a převařit vodu. Naplnila jsem Pearlin vak posledním zbytkem pitné vody a podala jí ho.

Přestala si hrát s bezhlavým hadem a potěžkala vak v rukách. „Dala jsi mi všechnu vodu,“ řekla.

„Už jsem nějakou vypila,“ zalhala jsem.

Pearl si mě prohlížela a bylo jasné, že mě prokoukla skrz naskrz. Jí jsem nikdy nic nalhat nemohla, ne tak jako sama sobě.

Připevnila jsem si k opasku nůž a doplávaly jsme k pobřeží s kyblíky na škeble. Bála jsem se, že je na ně moc mokro, a obě jsme se brodily mokřinou až k suššímu kusu země v jeho jižní části, kde svítlo a hřálo slunce. Začaly jsme kopat v hlíně pomocí kusů naplaveného dřeva, ale Pearl po několika minutách svůj klacek odhodila.

„Nic nenajdeme,“ prohlásila.

„Tak fajn,“ odsekla jsem. Ruce i nohy mi těžkly únavou. „Tak se jdi podívat na kopec po nějakém potoku. Hledej vrby.“

„Já vím, co mám hledat.“ Obrátila se na patě a nemotorně se pokusila rozběhnout do kopce. Ta chuděrka se pořád snažila držet rovnováhu jako na moři, takže šla zeširoka a kymácela se ze strany na stranu.

Já jsem pokračovala v kopání a vršila jsem hlínu na hromádky vedle sebe. Narazila jsem na škebli a hodila ji do kyblíku. Zdálo se mi, jako bych přes vítr a vlny zaslechla hlasy, přicházející zpoza úbočí. Posadila jsem se na paty a pozorně jsem se zaposlouchala. Svaly podél páteře mi ztuhly a napínala jsem uši, ale teď už jsem nic neslyšela. Vždycky jsem si myslela, že na pevnině vnímám věci, které tam nejsou – že slyším píseň, i když nikde nehraje hudba, že vidím dědečka, i když už je dávno mrtvý. Jako by mě pohyb na pevnině vracel do minulosti a ke všemu, co s sebou minulost nesla.

Předklonila jsem se a zabořila dlaně do hlíny. Hodila jsem do kyblíku další škebli, která o něj hlasitě klepla. Právě jsem našla další, když vzduch prořízl krátký ostrý výkřik. Ztuhla jsem a střelila pohledem nad sebe ve snaze najít Pearl.

KAPITOLA 2

Několik metrů v kopci nade mnou, před shlukem keřů a strmou skalní stěnou držel Pearl šlachovitý muž, zády si ji tiskl na břicho a na krku jí držel nůž. Pearl se nehýbala, oči měla klidné a tmavé, ruce natažené podél těla, ale na nůž připevňený ke kotníku nedosáhla.

Muž měl ve tváři zoufalý, pokroucený výraz. Pomalu jsem se postavila, v uších mi tepala krev.

„Pojď za mnou,“ zahulákal. Měl zvláštní přízvuk, který jsem nedokázala zařadit, mluvil krátce a s důrazem na souhlásky.

„Dobře,“ zavolala jsem na něj a s rukama zvednutýma, abych ukázala, že je mám prázdné, jsem zamířila k nim.

Když jsem k nim došla, řekl: „Hni se, a je po ní.“

Přikývla jsem.

„Mám loď,“ pokračoval. „Budete na ní pracovat. Hod' ten nůž na zem.“

V narůstající panice jsem si nůž odepnula a hodila ho směrem k muži. Strčil si ho za opasek a pak se na mě zazubil. Místo některých zubů mu v puse zely černé díry. Kůži měl opálenou do červenohnědé a vlasy mu rostly v písčově žlutých chomáčích. Jedno rameno mu pokrývalo tetování tygra. Piráti své členy tetovali a motivy zvířat používali často, ale nedokázala jsem si vzpomenout, která posádka používá symbol tygra.

„Žádný strachy. Já se vo vás postarám. Je to tamhletudy.“

Šla jsem za mužem a Pearl po úbočí a pomalu jsme mířili k zátocce. Na kotnicích mě škrábala ostrá tráva a zakopla jsem o pár kamenů. Muž spustil ruku s nožem, ale položil ji Pearl na rameno. Chtěla jsem se vrhnout dopředu a vytrhnout mu

ji, ale než bych ji od něj stačila odtáhnout, měla by nůž znovu na krku. Hlavou mi v rychlém sledu proběhly obrazy toho, jak by se situace mohla vyvinout – jak by muž po příchodu k lodi mohl usoudit, že potřebuje jen jednu z nás, nebo tam bude moc lidí na to, abychom se s nimi pustily do boje.

Muž začal vyprávět o své osadě na severu. Já jsem ale potřebovala přemýšlet a přála jsem si, aby zmlkl. Na rameni mu visela plná lahev a houpala se mu u boku. Slyšela jsem, jak v ní šplíchá tekutina, a žízeň na chvíli přehlušila dokonce i můj strach. Moje vyschlá ústa prahla po vodě, prsty mě svrběly touhou sáhnout po lahvi a odšroubovat její víčko.

„Teď je důležitý, abysme měli nový národy. Je to důležitý kvůli...“ Muž napřáhl ruku před sebe, jako by to slovo mohl ulovit ze vzduchu. „Řádu.“ Muž spokojeně přikývl. „Takhle se to dělalo vždycky, od samého začátku, kdy jsme ještě byli v jeskyních. Bez pořádku je s náma ámen.“

Našly se i jiné kmeny, které se snažily vytvářet nová společenství tím, že se plavily od pevniny k pevnině, budovaly vojenské základny na ostrovech a v přístavištích, útočily na jiné a zakládaly kolonie. Většina jich začala jako jediná loď, která přepadla jinou, a postupně začaly podnikat výpady proti komunitám na pevnině.

Muž se na mě ohlédl přes rameno a já jsem němě, uctivě, s očima vykulenýma přikývla. Byli jsme kilometr od naší lodi. Když jsme se přiblížili k ohybu ve svahu, země po jedné straně zmizela a najednou jsme šli podél příkrého srázu. Napadlo mě popadnout Pearl, skočit ze strže do vody a doplatit k lodi, ale na plavání v tak rozbourané vodě to bylo příliš daleko. A navíc jsem nemohla vědět, jestli bychom dopadly do vody, nebo zda jsou dole skály.

Muž změnil téma a rozpovídal se o chovných lodích svého kmene. Od žen se očekávalo, že přivedou na svět dítě přibližně každý rok, aby doplňovaly pirátské posádky. Čekalo se, dokud dívka nezačala krváčet, a pak ji přesunuli na chovnou loď. Do té doby byla držena jako zajatyně v kolonii.

Chovné loď jsem někdy mījela při rybaření, poznala jsem je podle vlajky s červeným kruhem na bílém poli. Ta měla varovat ostatní loď, aby se nepřibližovaly. Na pevnině se nemoci šířily velice rychle, a tak piráti soudili, že na lodích budou děti více chráněné, a v tom měli většinou pravdu. Bohužel ne ve chvíli, kdy na lodi vypukla epidemie a skoro všichni na palubě pomřeli, takže z ní zbyla už jen loď duchů, která bloudila po moři unášená proudem, dokud se nerozbila o pevninu a nepotopila ke dnu.

„Já vím, co si myslíš,“ pokračoval muž. „Jenže Ztracení Abbotové – my, my děláme věci správně. Národ nemůže vzniknout bez lidí, bez daní, bez těch, co budou daně vybírat. Jedinně díky tomu máme dost peněz na vytvoření řádu. To je tvoje dcera?“ zeptal se mě.

V první chvíli jsem se polekala, ale pak jsem zavřtěla hlavou. „Našla jsem ji před pár lety na jednom pobřeží.“

Muž přikývl. „Jo. Jo. Hoděj se.“

Když jsme obcházeli kopec, vítr se změnil a donesl k nám zvuky hlasů ze zátoky, lomoz lidí pracujících na lodi.

„Připomínáš mi holku, co znám. Z jedné naší kolonie,“ řekl mi muž.

Skoro jsem ho neposlouchala. Kdybych po něm skočila, mohla bych ho chytit za pravou ruku, zkroutit mu ji za zády a sáhnout po noži u jeho pasu.

V tu chvíli zvedl ruku a dotkl se vlasů Pearl. Sevřel se mi žaludek. Na zápěstí se mu houpal přívěsek na zlatém řetízku. Placička z tmavého dřeva zmijovce s rytinou jeřába. Přívěsek, který patřival Row. Ten, který jí dědeček vyřezal to léto, kdy jsme byli pozorovat jeřáby. Nebyl nabarvený, až na flíček červené barvy mezi jeřabovými očima a zobákem.

Zastavila jsem se. „Kdes to vzal?“ zeptala jsem se. Krev mi tepala v uších a v těle mi hučelo, jako by mi v něm křídly třepotaly tisíce kolibříků.

Podíval se na svoje zápěstí. „Od tý holky. Tý, co jsem ti o ní říkal. Moc milá dívenka. Nečekal jsem, že přežije. Připadala

mi dost slabá...“ Máchl nožem směrem k zátoce. „Nemáme celý den.“

Vrhla jsem se na něj a podtrhla jsem mu pravou nohu. Když zavrával, srazila jsem ho na zem a udeřila jsem ho loktem do hrudi tak prudce, až jsem mu vyrazila dech. Pak jsem mu dupla na ruku, v níž držel nůž, vzala jsem mu ho a namířila mu ho na prsa.

„Kde je?“ vyrazila jsem ze sebe přidušeným, tichým hlasem.

„Mami –“ ozvala se Pearl.

„Nedívej se,“ poručila jsem jí. „Tak kde je?“ Zatlačila jsem na nůž, jeho špička se mezi žebry zakousla do kůže a tkáň. Muž zaskřípal zuby, na spáncích se mu sbíral pot.

„Ve Valley,“ hekl. „Ve Valley.“ Očima střelil směrem k zátoce.

„A její otec?“

Muž zmateně svraštil obočí. „Žádnej s ní nebyl. Asi je mrtvej.“

„Kdy to bylo? Kdys ji viděl?“

Muž křečovitě sevřel víčka. „Nevím. Před měsícem? Hned potom jsme připluli sem.“

„Je tam ještě?“

„Byla, když jsem odjížděl. Není ještě dost stará –“ Škubl sebou a zalapal po dechu.

Skoro řekl „není ještě dost stará na chovnou loď“.

„Ublížils jí?“

Dokonce i teď mu po tváři přelétl blažený výraz, oči se mu zasněně zastřely. „Nestěžovala si,“ zachroptěl.

Vrazila jsem do něj nůž celý, až po rukojeť, a pak jsem ho táhla nahoru a vykuchala jsem toho chlapa jako rybu.

KAPITOLA 3

S Pearl jsme muži sebraly polní lahev a jeho tělo jsme shodily z útesu. Když jsme běžely zpět k lodi, stále jsem myslela na jeho posádku v zátocě a na to, kdy ho asi začnou hledat. Uklidňovala jsem se tím, že vanul dost silný vítr na to, aby nás rychle odnesl víc na jih. Jakmile nás *Vlaštovka* dostane za další kopeček, bude těžké nás sledovat.

Když jsme se vrátily na loď, vytáhla jsem kotvu, Pearl nastavila plachty a vyrazily jsme vpřed. Pobřeží za námi se rychle zmenšovalo, ale stejně jsem se pořád nedokázala klidně nadechnout. Schovala jsem se před Pearl pod plachtu, celé tělo se mi třásl, skoro jako onomu muži, když umíral. Roztržky jsem zažila už dřív, napjaté chvíle s vytaženými zbraněmi, ale ještě jsem nikoho nezabila. Zabít toho muže bylo jako projít dveřmi do jiného světa. Do místa, které jako bych už dřív znala, ale zapoměla na něj, protože jsem se na něj nechtěla pamatovat. Nedodalo mi to pocit větší síly, posílilo to mou osamělost.

Pluly jsme na jih tři dny, než jsme se dostaly do Apple Falls, malého obchodního přístavu na kopci v bývalé Britské Kolumbii. Voda v lahvi nám vydržela jen jeden den, ale druhého dne k večeru zapršelo, dost na to, abychom netrpěly žízní, než přistaneme v Apple Falls. Pustila jsem kotvu přes bok a ohlédla se na Pearl. Stála na přídi a vyhlížela směrem k osadě.

„Nechtěla jsem, abys to viděla,“ řekla jsem jí a pozorně jsem se na ni zadívala. Od toho incidentu se mnou skoro nemluvila.

Teď pokrčila rameny.

„Ublížil by nám. Ty si myslíš, že jsem to neměla dělat? Myslíš, že to byl hodný člověk?“ ptala jsem se jí.

„Nelíbilo se mi to. Celé se mi to nelíbilo,“ odpověděla tenkým hlasem. Odmlčela se, jako by nad tím přemýšlela, a pak dodala: „Zoufalí lidé.“ Upřela na mě úpěnlivý pohled. Když se mě ptala, proč jsou někteří lidé krutí, vždycky jsem jí říkala, že zoufalí lidé dělají zoufalé věci.

„Ano,“ přikývla jsem.

„Zkusíme ji najít?“

„Ano,“ zopakovala jsem. To slovo mi vypadlo z pusy dřív, než jsem si vůbec stačila uvědomit, že jsem o tom už rozhodnutá. Nebyla to promyšlená odpověď. Jen obrázek v mé hlavě, Row v nebezpečí a já běžím k ní, protože nemám na výběr, jiným směrem jít nemůžu, tak jako déšť padá z nebe a nemůže se vrátit zpět do mraků.

Třebaže mě to překvapilo, Pearl nedala najevo žádný údiv. Jen se na mě podívala a zeptala se: „Bude mě mít Row ráda?“

Došla jsem k ní, dřepala si a objala ji. Vlasy jí voněly solí a zázvorem a já do nich schovala obličej, její tělo bylo křehké a zranitelné, zrovna jako tu noc, kdy jsem ji přivedla na svět.

„To víš, že ano,“ ujistila jsem ji.

„Budeme v pořádku?“ zeptala se.

„Budeme.“

„Říkala jsi, že každý je sám. Nechci být sama,“ řekla.

Zabolelo mě u srdce a objala jsem ji ještě pevněji. „Nikdy nebudeš sama,“ slíbila jsem jí a políbila ji na čelo. „Měly bychom spočítat ryby,“ řekla jsem potom a ukázala na vědra s rybami vyrovnaná na palubě.

Zato Row je teď sama, znělo mi v hlavě, zatímco jsem potěžkávala každou mrtvou rybu v dlani a střídavě uvažovala nad tím, jakou by asi mohla mít cenu, a představovala si, jak je Row někde úplně sama. Zemřel Jacob? Opustil ji? Při té myšlence se mi ruce roztřáslы chladným vztekem. On lidi opouští: má to v povaze.

Jí by to ale neudělal, namítala jsem v duchu a přitom jsem cítila, jak se znovu nechávám vtáhnout do nenávisti, která mi

nedala spát ještě mnoho let poté, co odešel. Dřív jsem byla zaslepená láskou a teď, to jsem moc dobře věděla, jsem se nechávala zaslepit nenávisť. Potřebovala jsem se soustředit. Myslet na Row a zapomenout na něj.

Během posledních tří dnů plavby se část mé pozornosti stácela k Row neustále. Měla jsem pocit, jako bych celým svým tělem plánovala, jak se k ní dostat, zatímco můj mozek se soustředil na utahování lan a navíjení vlasce, na běžné denní činnosti, které mě uzemňovaly. Pohybovala jsem se po lodi, jako by to byl další den jako každý jiný, a někde v hloubi duše jsem cítila tlumenou paniku a šok ze zjištění, že je Row naživu, ale i zvláštní, instinktivní klid. O tomhle jsem snila, v tohle jsem doufala, a zároveň jsem se toho bála. Protože když byla naživu, znamenalo to, že musím za ní, že musím dát v sázku všechno, abych se k ní dostala. Jaká matka by opustila své dítě v nejvyšší nouzi? Ale copak neopustím Pearl tím, že ji na tuhle cestu vezmu s sebou? Že ji vytrhnu z poklidného života, který jsme si tak těžce vybojovaly?

Naložily jsme lososy a platýse do čtyř košíků. Lososy jsme vykuchaly a vyudily už na lodi, ale platýsi byli čerství, chycení ráno, a to nám mohlo dát výhodu při smlouvání.

Apple Falls bylo pojmenováno výstižně – na mýtině mezi dvěma kopcí tu byl vysázen jabloňový sad. Zloděje stříleli hlídači sadu ze strážních věží na obou kopcích. Doufala jsem, že dokážeme vysmlouvat alespoň půl košíku jablek a k nim trochu obilí a osivo. Na poslední obchodní stanici jsme měly jen tři košíky ryb, které nám stačily sotva na lano, olej a mouku. Potřebovaly jsme semínka zeleniny, abych mohla na palubě pěstovat víc čerstvých potravin. Zatím jsme měly jen jeden neduživý keřík rajčat. Od Beatrice, mé staré přítelkyně z Apple Falls, jsem za ryby vždycky dostala víc než v ostatních přístavech.

Po úbočí kopců stékala voda a břeh se prudce zvedal vzhůru k rašelinové římse, která tvořila přístavní hráz. Během let tu přibýlo dřevěné molo, napůl ponořené ve vodě.

Uvázaly jsme loď a zaplatily přístavní poplatek bednou kovového šrotu, který jsem nasbírala při lovu na mělčinách. *Vlaštovka* tu byla jednou z nejmenších lodí, ale byla robustně stavěná. Dědeček ji konstruoval tak, aby se s ní jednoduše a lehce manévrovalo. Měla jednu ráhnovou plachtu, kormidlo, bidlo a vesla po obou stranách. Krycí plachtu sešitou ze starých hadrů a plastové celtoviny, pod níž jsme v noci spaly. Dědeček loď postavil ze stromů na naší zahradě v Nebrasce po začátku Šestileté povodně, kdy jsme už věděli, že pokud chceme přežít, nezbyvá nám než prchnout.

Když jsem se narodila, voda už stačila zaplavit pobřeží po celém světě. Mnoho zemí se zmenšilo na polovinu. Uprchlíci se stahovali do vnitrozemí a z Nebrasky se tak zničehonic stalo lidnaté místo kypící životem. Nikdo ale netušil, že to nejhorší teprve přijde – velká povodeň trvala šest let, voda stoupla výš, než si kdokoli uměl představit, celé země se proměnily v mořské dno a všechna jejich města se stala novou Atlantidou.

Před Šestiletou povodní neustále docházelo k zemětřesením a co chvíli někde udeřila tsunami. Země byla jakoby natlakovaná a potřebovala tu energii uvolnit. Když jsem vztáhla ruku, cítila jsem žár ve vzduchu jako tep neviditelného zvířete. V rádiu jsme slyšeli zvěsti o tom, že se rozlomilo mořské dno a voda zvnitřku země pronikla do oceánu. Nikdy jsme se ale nedozvěděli, co se doopravdy stalo, jenom jsme viděli, jak kolem nás voda stoupá, jako by se chtěla zavřít nad celým světem.

Rokům, během nichž zmizela pobřeží, říkali lidé Stoletá povodeň. Stoletá povodeň ale netrvala přesně sto let, protože nikdo nevěděl, kdy přesně začala. Na rozdíl od válek se u ní nepovolávalo do zbraně, nepojilo se k ní žádné datum, podle něhož bychom si mohli pamatovat její počátek. Ke sto letům ale neměla daleko, musela trvat déle než jeden lidský život, protože dědeček vždycky říkával, že když se narodila jeho matka, New Orleans ještě existoval, a když zemřela, byl už pod vodou.

Stoletou povodeň následovala období migrace a bojů o zdroje. Matka mi vyprávěla příběhy o pádu velkých měst, o tom, jak svět pomalu přicházel o internet a elektřinu. Na prazích domů v Indianě, Iowě, Coloradu se objevovali vystrašení, vyčerpaní lidé s majetkem, který se jim vešel do náruče, a prosili o přístřeší.

Ke konci Stoleté povodně se do vnitrozemí přesunula vláda, ale její dosah byl omezený. Když mi bylo sedmnáct, v rádiu jsem se doslechla, že prezidenta zavraždili. Měsíc nato mi ale jeden uprchlík řekl, že prezident se schovává ve Skalnatých horách. A později jsme slyšeli, že na zasedání Kongresu vtrhla pučistická skupina a členové vlády uprchli. Tou dobou se komunikační síť už rozpadala a celý svět byl odkázaný na fámy a zvěsti, a tak jsem přestala poslouchat.

Bylo mi devatenáct, když začala Šestiletá povodeň a já jsem poznala Jacoba. Vzpomínám si, jak jsem stála vedle něj a sledovala záznam zaplavení Bílého domu: jen vlajka na střeše zůstala viditelná na vodou a každá další vlna ji víc a víc namáčela, až látka zplihle visela na stožáru. Představovala jsem si vnitřek Bílého domu, spoustu tváří zírajících z portrétů na stěnách, vodu hrnoucí se po chodbách do všech pokojů, někdy s hlukem a jindy úplně tiše.

Naposledy jsme se s matkou společně dívaly na televizi, když Šestiletá povodeň trvala už dva roky a já jsem čekala Row. Viděly jsme tehdy záběry muže ležícího v nafukovacím člunu, na bříše si přidržoval lahev whiskey a zubil se k nebi, zatímco proplouval kolem mrakodrapu a všude kolem něj ve vodě plavaly odpadky. Reakcí na povodeň bylo tolik co lidí, říkala vždycky matka.

A týkalo se to i mého otce, který mi vysvětlil, co povodně znamenají. Výpadky komunikace pro mě nebyly nic neznámého, davy lidí v chudínských jídelnách nic překvapivého. Ale jednou, když mi bylo šest, jsem se vrátila domů ze školy dřív, protože mě bolela hlava. Dveře do kůlny na zahradě byly pootevřené

a tou mezerou jsem zahlédla jeho trup a nohy. Popošla jsem blíž, zvedla oči a uviděla jeho tvář. Oběsil se na trámu.

Vzpomínám si, jak jsem zaječela a ucouvla. Každá buňka ve mně se proměnila ve skleněný střep, dokonce i dýchání mě bolelo. Běžela jsem domů a hledala matku, ale ta se ještě nevrátila z práce. Telefonní vysílače ten měsíc nefungovaly, a tak jsem seděla na schodech před domem a čekala, až matka přijde. Snažila jsem se přijít na to, jak jí to říct, ale slova přede mnou uhýbala a můj mozek se vzpíral realitě. Ještě teď si mnohdy připadám jako to dítě čekající na schodech, hlavu mám prázdnou jako misku, v níž nezůstalo ani sousto.

Když se matka vrátila domů, našly jsme na stole skoro prázdnou nákupní tašku a vzkaz od otce: „Regály byly prázdné. Promiňte.“

Říkala jsem si, že až budu mít vlastní děti, tak mu snad víc porozumím, tak pochopím, jak zoufalý musel být. Ale nic jsem nepochopila. Nenáviděla jsem ho ještě víc.

Pearl mě zatahala za ruku a ukázala na káru plnou jablek, stojící kousek za přístavní hrází.

Přikývla jsem. „Na pár jablek dnes snad budeme mít,“ řekla jsem.

Vesnice byla hlučícím úlem plným lidí a Pearl se držela blízko u mě. Pověsily jsme si košíky s rybami na dvě dlouhé tyče, abychom je mohly nést na ramenou, a vyrazily jsme po dlouhé klikaté cestě vinoucí se mezi oběma kopci.

Ulevilo se mi, že jsme znovu na pevné zemi. Jak se ale na mě začali tlačit lidé, probudil se ve mně jiný druh paniky, paniky, jakou jsem sama na moři nikdy nezažila. Pocit, že najednou ztrácím kontrolu. Že jsem cizinec, ten, kdo se na každé obchodní stanici musí znovu učit věčně se měnícím pravidlům.

Pearl podobnými smíšenými pocity netrpěla, nezmítala se mezi úlevou a panikou. Pobyť na pevnině nesnášela a za jeho jedinou výhodu považovala, že na zemi může lovit hady.

Nesnášela to dokonce už jako dítě, a když jsme nocovaly na pobřeží, pokaždé odmítala usnout. Někdy se jí na pevnině dělalo špatně a musela si jít v přístavu zaplavat, aby si zklidnila žaludek.

Tady byly po zemi rozeseté pařezy pokácených stromů a půdu mezi nimi zakrýval hustý nízký porost trávy a křoví. Lidi jako by se na cestě drali jeden přes druhého, jeden stařec vrazil do dvou mladíků nesoucích kánoi, jakási žena před sebou postrkovala své děti. Všichni měli špinavé, rozedrané oblečení a z pachu tolika lidí žijících na tak směstnaném prostoru se mi dělalo mdlo. Většina lidí, které jsem potkávala v přístavech, byla starší než Pearl, a Apple Falls nebylo výjimkou. Úmrtnost novorozenců byla opět vysoká jako kdysi. Na ulicích si lidé povídali o tom, že možná vyhyneme, a o tom, co je třeba udělat, aby se tomu zabránilo.

Někdo srazil Pearl jeden z košíků na zem a já jsem na něj křikla a rychle jsem ryby posbírala. Minuly jsme hlavní obchodní stanici a výčep a prošly jsme venkovní tržnicí, kde ve vzduchu visela vůně zelí a čerstvě načesaného ovoce. Jak jsme postupovaly k okraji městečka a dál do kopce směrem k Beatričinu stanu, cestu po obou stranách lemovaly řady chatrčí. Stavení byla pospojovaná prkny, kousky plechu nebo kameny poskládanými na sebe jako cihly. Na bahnitém dvorku jedné z chatrčí čistil malý chlapec ryby. Kolem krku měl obojek a ten byl připevněný na řemenu přivázaném ke kovovému sloupku.

Chlapec se na mě ohlédl. Záda mu jako temné květy pokrývala spousta malých modřin. Z chatrče vyšla žena a postavila se do dveří, ruce zkrřížila na prsou a zírala na mě. Uhnula jsem pohledem a pospíšila si pryč.

Beatričin stan stál na jižním hřebeni kopce, schovaný za několik sekvojemi. Beatrice mi jednou řekla, že před zloději chrání své stromy s brokovnicí v ruce a někdy se v noci budí zvukem sekyry zatínané do dřeva. Mám ale už jen čtyři nábojnice, svěřila se mi.

S Pearl jsme se příkrčily a sundaly tyče z ramenou.

„Beatrice?“ zavolala jsem.

Chvíli bylo ticho a já se začala bát, že už to není její stan, že je pryč.

„Beatrice?“

Vystrčila hlavu z průlezu a usmála se. Stále měla šedivé vlasy spletené do dlouhého copu a její tvář s hrubou kůží vysušenou sluncem byla zbrázděná hlubšími vráskami.

Vyskočila ze stanu a popadla Pearl do náruče. „Říkala jsem si, kdy vás zase uvidím,“ vítala nás. Očima těkala z Pearl na mě a prohlížela si nás od hlavy k patě. Poznala jsem, že měla strach, že k ní už nepřijdeme obchodovat, stejně jako jsem se já obávala, že se tu jednoho dne objevíme a její stan bude zabraný někým jiným, z jejího jména se stane pouhá vzpomínka.

Objala mě a pak mě chytila za ramena a upřeně se na mě podívala. „Co se děje?“ zeptala se. „Něco se změnilo.“

„Vím, kde je, Beatrice. A potřebuju tvou pomoc.“

KAPITOLA 4

Beatričin stan bylo to nejútulnější místo, na jakém jsem byla za posledních sedm let, od chvíle, kdy jsme se s dědečkem vydali na vodu. Na travnaté podlaze ležel perský koberec, uprostřed stanu stál nízký stolek a na úzkém lůžku po straně bylo navršeno několik prošívaných přikrývek. Obvod stanu lemovaly košíky a kyblíky plné všeho možného – provázků, svinutých kusů lana, jablek, prázdných plastových lahví.

Beatrice přebíhala po stanu jako mrštný brouk s dlouhými tenkými končetinami. Na sobě měla dlouhou šedou tuniku, volné kalhoty a sandály. „Nejprve obchod, pak povídání.“ Dala mi do rukou plechový hrnek s vodou.

„Tak co máte?“ zeptala se a nakoukla do našich košíků. „Jen ryby? Myro.“

„Nemáme jen lososa,“ odpověděla jsem. „Je tam i pár platýsů. Pěkných, velkých. Z tohohle bude pořádné filé.“ Ukázala jsem na největšího platýse, kterého jsem v košíku položila až navrch.

„Žádné naplavené dříví, žádné kovy ani kožešiny –“

„A kde bych měla sebrat kožešinu?“

„Říkala jsi, že vaše loď je šest metrů dlouhá. Mohly byste na ní chovat jednu dvě kozy. Dávala by mléko, a později i kožešinu.“

„Se zvířaty na moři je jen trápení. Nikdy nepřezijí dlouho. Ne dost na to, aby měla mladé, takže to za to nestojí,“ namítla jsem. Nechala jsem ji ale nadávat, protože jsem věděla, že to potřebuje. Patří to k mateřskému pudu, ta radost tu a tam dítěti vyhubovat nebo ho ukonejšit.

Beatrice se předklonila a dala se do přebírání ryb. „Na lodi by se vám kůže vydělávaly snadno. Slunce je tam na to dost.“

Nakonec jsme se shodly na výměně všech mých ryb za druhý rajčatový keřík, několik metrů bavlny, nový nůž a dva pytlíky pšeničných klíčků. Byl to lepší obchod, než jsem očekávala, možný jedině díky tomu, že Beatrice byla ke mně a Pearl až příliš velkorysá. Před lety se sprátelila s mým dědečkem, a když zemřel, začala být ve smlouvání čím dál štedřejší. Cítila jsem se kvůli tomu provinile, ale zároveň jsem jí za to byla vděčná. Na mnoha obchodních stanicích se o mně vědělo, že jsem spolehlivý obchodník, ale přesto jsme s Pearl s našimi obchody sotva vystačily.

Beatrice pak mávla rukou ke stolku a my s Pearl jsme se k němu posadily, zatímco ona vylezla ven, aby rozdělala oheň a začala chystat večeři. Snědly jsme lososa z mého úlovku s vařenými brambory, zelím a jablky. Jakmile Pearl dojedla, schoulila se do klubíčka u stěny stanu a usnula a já a Beatrice jsme se daly do tichého hovoru, zatímco se venku stmívalo.

Beatrice mi nalila hrnek čaje, bylinkového se silnou vůní máty, v němž na hladině plavaly zelené lístky. Zdálo se mi, jako by sbírala sílu.

„Tak kde je?“ zeptala se nakonec.

„Říkají tomu tam Valley. Slyšela jsi o tomhle místě někdy?“

Beatrice přikývla. „S lidmi odtamtud jsem obchodovala jen jednou. Je to malá osada – nejvýš pár set lidí. Ti, co se tam dostanou, se už většinou nevracejí. Je to moc daleko. A po nebezpečném moři.“ Dlouze se na mě podívala.

„Kde to je?“

„Jak ses to vůbec dozvěděla? Můžeš tomu věřit?“ zeptala se.

„Řekl mi to jeden pirát od Ztracených Abbotů. Nemyslím si, že lhal. Skoro všechno mi řekl sám od sebe ještě dřív, než...“

Odmlčela jsem se, najednou byla na rozpacích. V Beatričině tváři se mihl náznak pochopení.

„Byl to tvůj první?“

Přikývla jsem. „Zajal nás.“

„Takže ty lekce sebeobrany se vyplatily,“ pokývala Beatrice hlavou, ale řekla to spíš smutně než spokojeně. Dědeček mě naučil

rybařit a zacházet s lodí, ale bojovat mě učila Beatrice. Po dědečkově smrti jsme spolu trénovaly pod stromy kolem jejího stanu, stály jsme několik kroků od sebe a já jsem napodobovala pohyby jejích rukou a nohou. Její otec ji v dobách prvních migrací naučil, jak bojovat s nožem, a ona mě při tréninku nešetřila. Podrážela mi nohy patou a kroutila mi ruku za zády, až mi ji skoro zlomila.

Z čaje přede mnou stoupala pára a já jsem na hrnek přitiskla dlaň, abych si ji zahřála. Cítila jsem, jak se mě moje tělo snaží ztišit nehybností, ale ve mně se i přesto stále něco bortilo, jako bych se rozpadala na kousky.

„Můžeš mi pomoci?“ zeptala jsem se. „Máš mapy?“ Věděla jsem, že je má – za mapy, které schovávala, by si mohla koupit dřevo i pozemky, a taky proto musela spát s nabitou brokovnicí. O Valley jsem nikdy neslyšela, ale to ještě nic neznamenal.

Když Beatrice nic neříkala, odušila jsem: „Ty nechceš, abych jela.“

„Umíš navigovat?“ zeptala se.

Navigovat jsem neuměla, a tak jsem se mezi jednotlivými stanicemi plavila podél západního pobřeží, které jsem znala dobře z plaveb s dědečkem.

„Ona je v nebezpečí, Beatrice,“ řekla jsem. „Jestli tam jsou Ztracení Abbotové, tak je z Valley kolonie. Víš, kolik jí je? Skoro dvanáct. Každým dnem ji můžou převézt na chovnou loď.“

„Jacob ji určitě chrání. Může zaplatit daně navíc, aby ji na loď nevzali.“

„Ten pirát mi řekl, že s ní žádný otec nebyl,“ řekla jsem.

Beatrice se podívala po Pearl, stočenou na boku do klubíčka, s tváří uvolněnou spánkem. Z kapsy jejích kalhot vystrčil hlavu jeden z jejích hadů a sklouzl jí po noze.

„A co Pearl? Co bude s ní?“ zeptala se Beatrice. „Co když se vydáš na tuhle cestu a přijdeš i o ni?“

Zvedla jsem se a vylezla ze stanu. Venku se ochladilo. Zabořila jsem tvář do dlaní. Zoufalstvím se mi chtělo křičet, ale kousla jsem se do rtu a sevřela víčka tak pevně, až to bolelo.

Beatrice vyšla ven za mnou a položila mi ruku na rameno.

„Když to nezkusím –“ začala jsem. Ve vzduchu nad námi zapleskala křídla netopýrů a jejich mihotavé černé siluety se mihly na pozadí bílého měsíce. „Je sama, Beatrice. Tohle je moje jediná šance, jak ji zachránit. Jakmile ji naloží na chovnou loď, už ji nikdy nenajdu.“

Nedokázala jsem jí říct, že nemůžu být jako můj otec. Nemůžu ji nechat čekat na schodech, když mě potřebuje.

„Já vím,“ řekla. „Já vím. Pojďme zpátky dovnitř.“

Nepřišla jsem za Beatrice jen proto, že jsem věděla, že mi pomůže. Věděla jsem, že ona jediná mi bude rozumět. Zнала celý můj příběh od samého začátku. Žádná jiná živá bytost kromě ní nevěděla o tom, jak jsem se v devatenácti seznámila s Jacobem a jak jsem tehdy ani nevěděla, že začala Šestiletá povodeň. Přišel z Connecticutu a ten den, kdy jsme se potkali, jsem na slunci na verandě sušila křížaly. Toho léta bylo každý den skoro čtyřicet stupňů, a tak jsme ovoce sušili na verandě a zbytek úrody jsme zavařovali. Nakrájela jsem dvacet jablek na tenké plátky, vyrovnala je na prkna na verandě a pak jsem šla dovnitř zkontrolovat zavařeniny na plotně. Dopoledne jsem chodila pracovat k farmáři na východ od nás, ale odpoledne jsem trávila doma a pomáhala matce s domácností. V té době pracovala jako zdravotní sestra už jen příležitostně, navštěvovala lidi doma nebo ošetřovala na improvizovaných klinikách a směňovala svou péči a znalosti za jídlo.

Když jsem se tehdy vrátila ven, jedna řada jablek byla pryč a nad verandou se skláněl muž, zkoprnělý jako socha, s jednou rukou na plátku jablka a druhou si přidržoval otevřenou brašnu hozenou přes rameno.

Obrátil se a dal se na útěk a já jsem se po verandě rozběhla za ním. Po zádech mi tekla pot a plíce mě pálily, ale dohonila jsem ho a srazila ho na zem a oba jsme se svalili na sousedův trávník. Vyškubla jsem mu tašku a on se skoro nebránil, jen zvedl ruce, aby si ochránil obličej.

„Myslel jsem si, že budeš rychlá, ale ty jsi ještě rychlejší,“ vyrazil ze sebe udýchaně.

„Jdi ode mě,“ houkla jsem na něj a vyškrabala se na nohy.

„Nedostanu zpátky svoji tašku?“

„Ne,“ odpověděla jsem a otočila se na patě.

Jacob si povzdechl a s trochu sklíčeným výrazem sklopil oči. Vypadalo to, že je na prohru zvyklý a snáší ji vcelku dobře. Později toho večera jsem uvažovala, jak jsem mohla pronásledovat úplně cizího člověka a vůbec se nebát, když jsem se cizincům obvykle vyhýbala a děsila se, že by mě někdo mohl napadnout. Nevím, jak jsem to tehdy poznala, ale věděla jsem, že Jacob mi neublíží.

Přespal v opuštěné chatrči na sousedním pozemku a ráno mi zamával na pozdrav. Sledoval mě, když jsem plela zahradu před domem. Líbilo se mi, že mě pozoruje, líbil se mi ten hřejivý pocit, který to probouzelo v mém břiše.

O pár dní později donesl bobra, kterého chytil v nedaleké řece, a položil ho přede mnou na zem.

„Jsme si kvit?“ zeptal se.

Přikývla jsem. Pak si ke mně sedával a povídal si se mnou, zatímco jsem pracovala, a já si oblíbila rytmus jeho příběhů i jejich zvláštní konce, které ve mně pokaždé vyvolávaly směs podráždění a radosti.

Svedlo nás dohromady neštěstí. Nevím, jestli bychom se do sebe zamilovali, nebýt té dokonalé směsi nudy a hrůzy, hrůzy hraničící se vzrušením, z něhož se brzy stala žádost. Jeho ústa na mém krku, moje kůže vlhká potem, mokrá půda pod námi, horko ve vzduchu, které každých pár hodin přineslo déšť a znovu ho pak vysušilo. Moje srdce bušící rychleji, než by mělo, nervy uklidněné jedině dalším rozjitřením.

Jediná fotografie na naší svatbě byla pořízená polaroidem, který si matka vypůjčila od bývalého pacienta. Stáli jsme na přední verandě, mně se už zakulacovalo břicho, a všichni jsme mžourali proti slunci, takže nám nebylo vidět do očí. A tohle

si z těch dní pamatují: horko a světlo. Vedro nikdy nepolevovalo, ale sluneční světlo pohasínalo během každé bouřky tak rychle, až jste měli pocit, že stojíte v místnosti, kde nějaký bůh neustále zhasíná a rozsvěcí.

Beatrice mě popohnala zpět do stanu. Tam došla ke stolu vtěsnanému mezi pryčnou a regálem s nádobím. Prohrabala hromadu papírů a pak z nich vytáhla mapu a rozvinula ji přede mnou na stole. Věděla jsem, že mapa nebude zcela přesná. Žádné přesné mapy ještě neexistovaly, jistí námořníci se ale pokusili zmapovat hlavní pevniny, které teď byly nad vodou.

Beatrice ukázala na pevninu uprostřed horní poloviny mapy. „Tohle bylo Grónsko. Valley je v téhle jihovýchodní části.“ Ukázala na malou kotlinu obklopenou po obou stranách útesy a mořem. Přes moře obklopující ten malý kus země bylo napsáno „ledovce“. Nebylo divu, že jsem Row nedokázala najít ani po letech hledání, nechtěla jsem si připustit, že by mohla být tak daleko.

„Ty útesy ho chrání před živly i piráty, takže mě překvapuje, že si z něj Ztracení Abbotové udělali kolonii. Obchodníci z Valley mi říkali, že je tam bezpečněji než jinde, protože je to tak odlehlé. Ale těžko se tam dostává. Tohle –“ ukázala na Labradorské moře, „– je Zlodějská ulička.“

O Uličce jsem slyšela. Byla to bouřlivá část neprobádaných moří, kde číhali piráti, napadali poškozené lodě a ztracené námořníky a okrádali je o zásoby. Při zastávkách v přístavech jsem historkám o těch končinách nevěnovala pozornost, protože jsem si vždycky myslela, že se k nim nebudu muset nikdy přiblížit.

„V Pirátské úžině má několik lodí Černá Lilie,“ pokračovala Beatrice. „A proslýchá se, že teď na sever přesouvají pár dalších.“

Černá Lilie byla největší pirátská tlupa s flotilou přinejmenším dvanácti lodí, možná i víc. Lodí postavených ze starých tankerů a vybavených novými plachtami, nebo menších veslic poháněných otroky. Na krku měli tetování zajíce a na obchodních stanicích to jen šumělo povídkami o tom, kolik osad

už přepadli a kolik daní vybrali ve svých koloniích, kde dřeli lidi do úmoru.

„A budeš si muset poradit se Ztracenými Abboty,“ dodala Beatrice.

„Ale pokud je Valley kolonie, Abbotové tam určitě nechali jenom pár mužů na hlídání. Dostanu Row ven a můžeme zmizet – odplout někam jinam dřív, než se vrátí.“

Beatrice povytáhla obočí. „Ty si myslíš, že na ně budeš stačit sama?“

Poškrábala jsem se na spánku. „Třeba se tam dokážu proplížit nepozorovaně.“

„A jak se tam chceš dostat?“ zeptala se.

Oprěla jsem si čelo do dlaně a loket jsem položila na stůl. Pára stoupající z čaje mi rozehřívala obličej. „Zaplatím ti za tu mapu,“ řekla jsem, tak unavená, že mé tělo netoužilo po ničem jiném než sesunout se na zem.

Beatrice se ušklíbla a postrčila mapu ke mně. „Na takovou plavbu nemáš loď. Ani zásoby. A co když tam už není?“ zeptala se.

„V Harju mám ještě nějaký zůstatek, za který můžu nakoupit dřevo na novou loď. Navigovat se naučím – přístroje směním za ryby.“

„Nová loď tě bude stát jmění. Zadlužíš se. A co posádka?“ Zavrtěla jsem hlavou. „Budeme loď řídit samy.“

Beatrice si povzddechla a potřásla hlavou. „Myro.“

Pearl se ve spánku zavrtěla. Beatrice i já jsme se po ní ohlédly a pak jsme se podívaly na sebe. V Beatričiných očích byla něha a smutek. Natáhla se ke mně a stiskla mou dlaň v obou rukách, štíhlých, s žilami jasně modrými jako moře.

KAPITOLA 5

Příštího rána jsem s Beatrice seděla na trávě před stanem a vyráběla návnady z nití, které našla v opuštěné chatrči výš ve svahu. Omotávala jsem jasně červenou nit kolem háčku a poslouchala Beatriceho vyprávění o dobách předtím, než zmizela všechna dřívější pobřeží. Narodila se v San Francisku, a když město zaplavila voda a její rodina uprchla do vnitrozemí, byla ještě dítě. Když mluvila, poznala jsem, že se snaží vzpomenout si, jaké to bylo, když byla mladá, než začalo všechno to stěhování, a že jí to nejde. Její příběhy působily jako pověsti o světě, který nikdy neexistoval.

Sousedi napravo od jejího stanu, kteří bydleli v jednopokojovém domku s drnovou střechou vykopaném do stráně, se hádali, jejich hlasy se zvedaly a překřikovaly navzájem. Beatrice mi vyprávěla o Ztracených Abbotech a o tom, jak jejich tlupa vznikla. Původně to byl kmen Latinoameričanů, převážně lidí z karibské oblasti a Střední a Jižní Ameriky. Začali tak jako spousta jiných pirátských band: jako soukromá vojenská skupina najímaná vládami během Šestileté povodně, kdy mnoho zemí devastovaly pokračující občanské války. A když všechny známé země padly, rozvinuli se v jakousi námořní osadu, kmen, který chtěl vytvořit nový národ.

„Zrovna minulý týden jsme s Pearl kousek odsud na sever viděly, jak piráti přepadli nějakou malou loď,“ řekla jsem. „Byla to rybářská rodina. Slyšela jsem jejich křik a –“ Soustředěně jsem zamžourala na návnadu a přetrhla jsem nit zuby. „Nechaly jsme je tam a pluly pryč.“ Bylo mi uvnitř těžko, když jsem se chopila kormidla a obrátila loď na jih, pryč od jejich křiku.

Být na otevřeném moři, připadala jsem si stísněně a v pasti, jako by mi zbývalo jen pramálo možností.

„Necítila jsem se špatně,“ přiznala jsem se Beatrice. „Tedy, cítila. Ale ne tolik jako dřív.“ Chtěla jsem dodat: Jako bych otupěla. Na povrchu mám krunýř ze všech těch ran a jizev. Přes něj se dovnitř nic nedostane.

Beatrice hned neodpověděla. Po chvíli řekla: „Někdo říká, že piráti v příštích letech ovládnou moře.“

To jsem už slyšela, ale nelíbilo se mi slyšet to od Beatrice, která nikdy neholdovala konspiračním teoriím ani předpovědím konce světa. Pak pokračovala zprávami z obchodní stanice na jihu a vyprávěla mi, jak se formují nové vlády, aby chránily a rozdělovaly zásoby. Jak propukají občanské války kvůli zákonům a zdrojům.

Řekla mi, že některé vlády přijímají pomoc od pirátů a dobrovolně ze sebe nechávají dělat kolonie pod správou pirátských kapitánů. Piráti poskytovali rozvíjejícím se komunitám ochranu a přidělovali jim zdroje navíc – jídlo, zásoby, které ukradli nebo našli, zvířata, která ulovili nebo chytili do pastí. Jakoukoli pomoc jim ale komunity musely splatit i s úroky. Víc obilí z nového mlýna. Nejlepší zelenina ze zahrad. Někdy musely poslat pár vlastních lidí, aby pracovali jako stráže na chovných lodích a v koloniích. Pirátské lodě křižovaly mezi koloniemi a sbíraly v nich, co bylo třeba. A zatímco byly pryč, na pořádek dohlížely stráže.

Moje rozhovory s Beatrice měly pokaždé stejný ráz. Ona mě přemlouvala, ať se usadím na pevnině, a já jí radila, ať se pustí na vodu. Tentokrát to ale bylo jinak.

Beatrice mi začala vyprávět o něčem, co se týden předtím stalo jejím sousedům. Povídala mi, jak se uprostřed dne od jejich chýše spustil křik a jekot. Před obydlím stáli dva muži a ukazovali na dívku krčící se mezi otcem a matkou. Dívence mohlo být kolem devíti let. Jeden z mužů k trojici přistoupil a dívku popadl, a když se mu snažila vytrhnout a rozběhnout zpátky k matce, zkroutil jí ruce za zády.

Otec se k ní okamžitě vrhl, ale druhý muž ho udeřil do břicha. Otec se schoulil a muž ho srazil na zem.

„Prosím!“ žadonil otec. „Prosím vás – já zaplatím. Zaplatím!“

Muž mu patou boty dupl na hrud' a otec se zkroutil bolestí a převalil na bok, ruka se mu třásla a zvedala ze země malé obláčky prachu.

Dívka na rodiče zoufale volala a ruce za zády se jí bolestivě napínaly, jak se snažila k nim rozběhnout. Muž, který zbil jejího otce, jí dal ostrý políček, omotal jí zápěstí provazem a ruce jí svázal. Druhý si ji pak přehodil přes rameno a otočil se k odchodu.

Dívka už nekřičela, ale když ji muži odnášeli, Beatrice slyšela její tlumené vzlyky.

Hodinu nato se vesnice znovu začala plnit lidmi, po pěšičce se znovu rozlehly kroky a rozezněly se zvonivé dětské hlasy. Beatrice susedka z chatrče naproti přes cestu se vyklonila z otevřeného okna a pověsila na šňůru utěrku. Všechno šlo dál, jako by jedněm rodičům právě neunesli jejich dítě.

Beatrice zavrtěla hlavou. „Nejspíš šlo o něco soukromého. Možná si přišli vybrat dluh a nikdo se do toho nechtěl plést. Nemají tady žádnou kontrolu – ale stejně.“

Obě jsme ustaly v práci, háčky se nám na klíně blýskaly v ranním slunci. Beatrice hledala slova.

„Stejně si dělám starosti,“ dodala. „Organizuje se tu odboj. Mohla by ses k nám přidat. Pomocť nám.“

„Já se k žádným skupinám nepřidávám a odboj mě nezajímá. Nezůstanu na pevnině, aby mi ji tu někdo vzal,“ odpověděla jsem a kývla směrem k Pearl, která právě chytila hada a ukládala ho do jednoho z našich košíků. Pak si přišla sednout k nám, s jedním hadem stále v rukou, a upřela pohled do trávy.

„Stavěj knihovnu, abys věděla,“ řekla Beatrice tlumeným, ztrápeným hlasem.

„Kdo?“ zeptala jsem se.

„Ztracení Abbotové. Na jedné své základně v Andách – v Argali. Dokonce v ní mají okna. A regály. Knížky zachráněné z dřívějšíka i nové přepisy. Lidé putují dlouhé kilometry, aby ji viděli. Podle některých mých přátel ji postavili proto, aby světu ukázali, že jim jde o budoucnost. O kulturu.“

Beatrice stiskla rty. Před povodněmi pracovala jako učitelka. Věděla jsem, jaký význam pro ni mají knihy a znalosti. Jak těžce nesla, když se zavřely školy a její žáci se rozprchli do všech koutů. Také jsem věděla o jejím milenci, kterého před třemi lety zabili piráti na jeho rybářské loďce. Vody se děsila už předtím a svůj strach vydávala za lásku k pevnině.

„Na všem je něco dobrého,“ zauvažovala Beatrice.

Vzpomněla jsem si, jak pirát na pobřeží mluvil o nových národech a nutnosti organizovat lidi. Ten argument jsem slychala už předtím v krčmách a na obchodních stanicích. Někteří lidé věřili, že bohatství pirátů obnoví společnost rychleji. Že když se lidé uskromní, mnohem dříve se dostaneme tam, kde jsme kdysi byli.

Popsala jsem Pearl, jak taková knihovna vypadá. „Chtěla by ses tam podívat?“ zeptala jsem se jí.

„A proč?“ pokrčila rameny a pokusila se omotat si vzpurného hada kolem zápěstí.

„Mohla by ses tam toho hodně naučit,“ odpověděla jsem.

Zamračila se, jak se snažila knihovnu si představit. „Opravdu?“

Na tohle jsem u Pearl narážela zas a znovu. To, co mně bolestně scházelo, ona vůbec nechtěla, bylo jí to natolik neznámé, že po tom ani nemohla toužit.

Neztratila jen něco zásadního, nedovedla po tom už ani toužit. Alespoň naše touha nám měla zbýt, napadlo mě. Ale možná že Pearl se tak jednoduše narodila. Možná nemohla chtít něco takového, když se narodila do světa, v němž jsme teď žili.

Beatrice už nic neříkala, a když jsme byly hotové s návnadami, šla jsem do stanu balit. Nasypala jsem zrní do lněného

pytlíku a ten jsem schovala na dno košíku. Rajčatový keřík jsem vložila do jiného košíku a zakryla ho příkrývkou, kterou jsem dostala od Beatrice. Pomyslela jsem na Row, představila jsem si, jak má zápěstí stažená provazem, jak křičí, ale oni ji umlčí nebo ji vůbec neposlouchají. Otrásla jsem se.

Beatrice mi podala srolovanou mapu. „Nemám žádný kompas, jinak bych ti ho dala.“

„Dala jsi mi víc, než jsem doufala,“ ujistila jsem ji.

„Ještě něco.“ Vytáhla z kapsy fotografii a vložila mi ji do dlaně. Byl to snímek Jacoba a Row, pořízený rok předtím, než křičela mé jméno, zatímco ji ode mě člun odnášel pryč. S dědečkem jsme fotografii dali Beatrice, aby se mohla obchodníků v Apple Falls ptát, jestli je neviděli. Jacobovy kaštanové vlasy se na fotce zlatě leskly ve slunečním světle. Díky dolíčku na bradě a křivému nosu, který si zlomil jako malý při rvačce na školním dvorku, působil jeho obličej hranatě. Row se svými útlými ramínky a zářivýma modrýma očima vypadala křehce. Byly to moje oči, hluboko posazené, tvarované jako mandle. Oči, co měly barvu moře. Měla na tváři jizvu, zahnutou jako list kosy, která se jí táhla od spánku až nad obočí. Když jí byly dva roky, upadla a pořezala si obličej o plechovou bedýnku na nářadí.

Pohladila jsem její tvář na fotografii palcem. Napadlo mě, jestlipak pro ně Jacob ve Valley postavil dům. Před lety mi neustále opakoval, že by to pro mě chtěl udělat. Byl tesař jako dědeček. Do stavby lodi se pustili společně, ale po čase už na ní pracoval jenom dědeček. Celé týdny jsem poslouchala jejich křik a hádky, až najednou nastalo ticho. A o dva měsíce později Jacob odešel s Row.

Beatrice se natáhla, zastrčila mi pramen vlasů za ucho a objala mě. „Vrať se,“ zašeptala mi do ucha, stejná slova, jaká mi šeptala při každé mojí návštěvě. Z jejího dlouhého objetí jsem ale vytušila, že tentokrát nevěří, že se ještě někdy uvidíme.

KAPITOLA 6

Pearl a já jsme vypluly na jih podél nesouvislého pobřeží. Říkalo se, že na jihu v Harju, v obchodní stanici ve Sněžných horách, je dostatek dřeva na stavbu lodí. Chtěla jsem tam využít svůj kredit na dřevo a směnit své rybářské dovednosti za pomoc při stavbě větší lodi. Moje malá loďka by si s bouřlivými vodami na severu nikdy neporadila. Ale i kdybych větší loď postavila, budu schopná ji navigovat a ovládat? Nalézt pár zoufalců, kteří se připojí k vaší posádce, nebylo nic těžkého, ale já jsem nenesla představu, že cestuji s někým jiným, s lidmi, jimž bych možná nemohla důvěřovat.

Provlékla jsem vlasec háčkem, zavázala ho a totéž zopakovala u dalšího prutu. K večeru s Pearl nahodíme udice přes bok lodi, možná zkusíme chytit i pár lososů na přívlač. Pearl se posadila vedle mě, rovnala návnady, třídila háčky podle velikosti a házela je do oddělených přihrádek.

„Kdo je na té fotce?“ zeptala se mě a ukázala na fotografii Row a Jacoba, ležící na košíku se svinutými lany.

„Rodinný přítel,“ řekla jsem. Před lety, když se mě ptala na otce, jsem jí řekla, že zemřel ještě předtím, než se narodila.

„Proč ses toho muže ptala na našeho otce?“

„Jakého muže?“ divila jsem se.

„Toho, cos zabila.“

Ruce nad kyblíkem s návnadami mi ztuhly. „Zkoušela jsem ho,“ řekla jsem. „Abych zjistila, jestli nelže.“

Obloha na východě potemněla a k naší lodi se valily mraky. Obzor v dálce byl zamlžený clonou deště. Zvedl se vítr, naplnil plachtu a naklonil trup lodi. Vyskočila jsem na nohy, abych

plachtu upravila. Byla polovina odpoledne a dosud vál lehký přímý vítr a den se začínal vyjasňovat, a tak jsem očekávala, že nás čeká pohodlný kus plavby na jih bez jakýchkoli úprav.

U stěžně jsem začala podkasávat plachtu, abychom vypustily vítr. Podél pobřeží na západě se začínaly zvedat vlny a bílá zpěněná voda se převalovala pod tmavým nebem. Bouřky jsme už zažily, i vítr, který si s námi pohazoval a skoro nás převrátil. Tahle ale mířila přímo na západ a hnala nás pryč od pobřeží. Z paluby se do vzduchu vznesl hadr a málem mě pleskl do tváře, jak kolem mě proletěl a zmizel.

Bouře se blížila jako rachot vlaku, byla hlasitější a hlasitější, až jsem věděla, že se budeme třást v jejím středu. Pearl přešla krycí plachtu a stoupla si vedle mě. Poznala jsem, že se musí držet, aby se mě nechytla oběma rukama. „Je to čím dál horší,“ řekla rozechvěle. Nic ji neděsilo tak jako bouřka. Byla námořník, který se bojí moře. Bála se, jak mi dřív řekla, ztroskotání. Toho, že přijde o útočiště.

„Odneseš věci pod plachtu,“ zakřičela jsem, ale vítr moje slova chytil a spolkl je. „A přivaž je.“

Snažila jsem se povolit lana na plachtě a vyvěsit ji, ale kladka byla zrezivělá a pořád se zasekávala. Když se mi to konečně podařilo, přišel poryv větru a zády mě přirazil ke stožáru, lano projelo kladkou a zdviž se roztřepotala ve větru. Chytila jsem se stěžně a v příští chvíli se *Vlaštovka* naklonila doleva, přes bok lodi se převalila vlna a roztříštila se o palubu.

„Zůstaň schovaná!“ zakřičela jsem na Pearl, ale moje slova zanikla ve větru. Přešla jsem kryt po straně a rozběhla se k zádi, ale uklouzla jsem a sjela k okrajníku. Vyškrábala jsem se zpátky na nohy a začala utahovat lano, které drželo kormidlo. Omotala jsem ho kolem cívky a natočila kormidlo tak, abychom pluly proti větru.

Zaduněl hrom, tak hlasitě, že mi ten zvuk projel po páteři a mozek se mi v lebce rozvíbroval. Blýsklo se a přes *Vlaštovku* se překlopila vlna a já jsem se musela chytit kormidla, abych

neztratila rovnováhu. Pak jsem si klekla, po všech čtyřech jsem dolezla k plachtě a zalezla pod ni právě ve chvíli, kdy nás zasáhla další vlna a zaplavila palubu zpěněnou vodou.

Objala jsem Pearl celým tělem a schovala ji pod sebe, jednou rukou jsem ji tiskla k sobě a druhou jsem se držela kovové tyče přivrtané k palubě. *Vlaštovka* se zmítala ze strany na stranu, pod plachtu se valila voda, naše těla sebou házela jako kuličky, kterými někdo třepe ve sklenici. Modlila jsem se, aby se nerozlomil trup.

Pearl se skrčila do klubíčka a já jsem na ruce cítila zběsilý tlukot jejího srdce. Vítr vál přímo na západ, tlačil nás pryč z pobřežních vod a dál do Pacifiku. Kdyby nás to odehnalo ještě dál od pobřeží, nevěděla jsem, jak se nám podaří doplout zpátky k nějaké obchodní stanici.

Zvedl se ve mně temný pocit, cosi podobného vzteku nebo strachu nebo smutku, něco ostrého a řezavého, jako bych spolkla sklo. Před očima mi prolétly Row a Pearl jako stíny. A pořád dokola se mi vracela tatáž otázka: Abych zachránila jedno dítě, budu muset obětovat druhé?

Toho dne, kdy zemřela moje matka, jsem stála v patře u okna, s dlaní na bříše, v němž jsem už čtyři měsíce nosila Pearl, a přemýšlela jsem o preeklampsii, předčasném odloučení placenty, o porodu koncem pánevním, o všem, co mě napadalo už dřív, když jsem byla těhotná s Row. Ale teď, bez nemocnic, dokonce i bez těch provizorních, zřízovaných v opuštěných budovách, se cokoli z toho rovnalo skoro jisté smrti. Věděla jsem, že matka mi při porodu pomůže, stejně jako mi pomohla s Row, přesto jsem ale byla tentokrát z porodu nervóznější.

O měsíc dřív jsme nadobro přišli o internet a elektřinu a teď jsme denně pozorovali horizont v obavách, že voda přijde dřív, než dědeček dokončí loď.

Na předzahrádce u sousedů za naším domem rostla jablň. Matka se musela natahovat, aby dosáhla na jablka, trhala je

s košíkem zavěšeným na ruce a vlasy se jí leskly ve slunečním světle. Žluté a oranžové listí a červená jablka vypadaly oslnivě, takřka cize, jako bych se na ně už teď dívala jako na něco ztraceného, na něco, co už uvidím jen vzácně.

Za matkou jsem viděla šedou zeď, která se zvedala vzhůru k nebi. Zprvu mě to zarazilo, můj mozek byl tak zaskočený, že nechtěl pracovat, přestože právě na tohle jsme celou dobu čekali. Ale voda tu neměla být tak brzy. Měli jsme mít ještě měsíc nebo dva. Tak nám to říkali všichni, koho jsme potkávali. Sousedé i všichni ti, kdo před sebou tlačili nákupní vozíky nacpané svými věcmi na cestě na západ směrem ke Skalnatým horám.

Zprvu jsem nechápala, jak může být takové ticho, pak jsem si ale uvědomila, že jsme uprostřed vřavy, ohlušujícího rachotu, chaosu stromů vytržených i s kořeny, převrácených kůlen a aut zvednutých ze země. Zdálo se mi, jako bych nic neslyšela ani necítila, jako uhranutá jsem zírala na tu vlnu, voda mě hypnotizovala a pro ostatní smysly už nezbylo místo.

Myslím, že jsem vykřikla. Ruce jsem přitiskla na sklo. Dědeček, Jacob vyběhli nahoru, podívat se, co se děje. Stáli jsme společně u okna, ztuhlí šokem, a čekali, až voda dorazí k nám. Zvedala se rychle, jako by země toužila po pomstě, a valila se po pláních jako jediný válečník. Row si vylezla ke mně do náruče jako kdysi, když byla ještě nemluvně, s hlavou položenou na mém rameni a nohama ovinutýma kolem mého pasu.

Matka zvedla hlavu, podívala se na vodu a upustila košík s jablky. Rozběhla se k domu, přeběhla přes ulici, minula vedlejší dům a byla už téměř na naší zahradě, když ji voda dostihla. Překlopila se přes ni vlna a kolem ní popadala bílá pěna.

Pak se mi ztratila z očí a voda se s burácením prohnala kolem našeho domu. Se zatajeným dechem jsme sledovali, jak se zvedá kolem zdí, šplhá po obkladu, rozbíjí okna a valí se dovnitř. Naplnila dům jako silo plné obilí. Dům se otrásal a napínal a já byla přesvědčená, že se rozpadne na kusy, že nás voda co nevidět rozdělí. Schod po schodu stoupala až do podkroví.

Znovu jsem vyhlédla z okna a modlila se, abych uviděla matku, jak se vynořila s lapáním po dechu. Když se voda nakonec zastavila, hladina se uklidnila a má matka se nad ni nevynořila.

Voda se zastavila necelý metr pod okny v patře našeho domu. Ještě týdný jsme se brodili a plavali ve vodě, ale její tělo jsme nenašli. Později jsme se dozvěděli, že dva kilometry od našeho domu se protrhla přehrada. Všichni tvrdili, že vydrží.

Matka byla pryč, ale já jsem stále měla nutkání povídat jí o všech změnách v sobě i kolem sebe, o tom, jak Pearl poprvé zakopala, jak voda pokryla celou prérii, kam až oko dohlédlo. Obracela jsem se k ní a nadechovala se k řeči a znovu jsem zjišťovala, že už tam není. Takhle lidi přicházejí o rozum, říkala jsem si.

A pouhý měsíc nato mi Jacob sebral Row. V domě jsme zbyli jen já a dědeček, seděli jsme v podkroví, v té prázdné místnosti táhnoucí se přes celý dům, který pomalu zaplňovala nová loď.

Měsíc po Jacobově odchodu jsme perlíkem vybourali podkrovní zeď a vystrčili loď z domu na vodu. Byla šest metrů dlouhá a metr a půl široká a vypadala jako velká kánoe s malým krytým prostorem na zádi a jedinou plachtou uprostřed. Naložili jsme ji zásobami, které jsme sbírali celý rok – lahvemi s vodou, konzervami s jídlem, léky, taškami s oblečením a botami.

Vypluli jsme na západ, ke Skalnatým horám. Vzduch byl zpočátku řídký a těžko se v něm dýchalo, jako by moje plíce neustále lapaly po něčem vydatnějším. O tři měsíce později jsem se probudila porodními bolestmi. Foukal tak silný vítr, že loď rozkýval jako kolébku, a já jsem se pod plachtou převalovala sem a tam, zatínala zuby, křečovitě svírala pokrývky kolem svého těla a v přestávkách mezi kontrakcemi jsem plakala.

Když Pearl přišla na svět, celá se leskla a byla bledá a tichá. Její kůže vypadala jako voda. Jako by za mnou přišla z hlubin moře. Přivinula jsem si ji na hrud' a pohladila ji po tvářiče palcem a v tu chvíli spustila nářek.

O několik hodin později, když vyšlo slunce a Pearl sála z mého prsu, jsem nad námi uslyšela racky. Kojit Pearl bylo

stejně jako kojit Row, a zároveň jiné. Snažila jsem se zapamatovat si oba pocity, ale nedokázala jsem to – jeden mi pomalu unikal a střídal ho druhý. V hloubi duše jsem věděla, že jsou oba nenahraditelné, třebaže v tuhle chvíli jsem zjistila, že jsem doufala, že by mi Pearl skutečně mohla Row nahradit. Opřela jsem si nos o Pearlino čelo a vdechla její novost, její svěžest. Oplakala jsem tu ztrátu, ztrátu, již jsem prožívala, než se to stalo.

Ke konci dědeček začal čím dál častěji mluvit nesmysly. Někdy mluvil sám se sebou, oslovoval lidi, které kdysi znával. Někdy mluvil snovým jazykem, který by mi připadal nádherný, kdybych nebyla tak vyčerpaná.

„Pověz mé holčičce, že pírkó udrží celý dům,“ řekl jednou. Nevěděla jsem, jestli mluví o mé matce, o mně, Row, nebo malé Pearl. Všem nám říkal „moje holčičky“.

„Komu to mám říct?“

„Roweně.“

„Ta tu není.“

„Ale ano, je tu.“

Tohle mě podráždilo. Většina lidí, k nimž mluvil, byla mrtvá. „Row není mrtvá,“ řekla jsem.

Dědeček se ke mně prudce otočil, ve tváři šokovaný výraz, oči vykulené a nevinné. „Ovšemže není,“ souhlasil. „Je hned tamhle, kousek od nás.“

Týden na to někdy během noci dědeček zemřel. Právě jsem nakojila Pearl a uložila ji do malé dřevěné bedýnky, kterou pro ni dědeček vyrobil. Popolezla jsem k dědečkovi a natáhla k němu ruku, abych ho probudila. Když jsem se ho dotkla, byl studený. Kůže mu ještě nezapopelavěla, byla jen trochubledá, jak se krev zastavila. Jinak vypadal stejně jako vždycky, když spal: oči měl zavřené, ústa pootevřená.

Sedla jsem si na paty a dívala se na něj. Omráčilo mě, že odešel tak nenápadně. Nikdy jsem nečekala, že si ho vezme zrovna spánek. Pearl zafňukala a já jsem se odplázila zpátky k ní.

Jsme samy, honilo se mi hlavou. Už mi nezbyl nikdo, komu bych mohla věřit, až na tohle děťátko, které na mně ve všem záviselo. Padala na mě úzkost. Podívala jsem se na kotvu, ležící kousek ode mě. Slýchala jsem o tom, jak se někteří lidé přivázali ke kotvě a skočili z lodě. Já jsem ale takovou možnost neměla. Bylo to stejně nemožné jako pravděpodobnost, že voda ustoupí z pevniny a lidé, které si vzala, vstanou z mrtvých. A tak jsem místo toho vzala Pearl do náruče a vylezla zpod plachty na ranní slunce.

Ponesu si ho s sebou, stále mě bude provázet. Dědeček byl tím, kdo mě naučil, jak žít. Teď ho nemůžu zklamat. Nemůžu zklamat Pearl, říkala jsem si.

Když si vzpomenu na tu dobu, na lidi, které jsem milovala a o něž jsem přišla, myslím na to, jak se prohloubila má osamělost... jako by mě ponořili do studny, voda kolem mě stoupala a já se škrábala po kamenných stěnách a natahovala se po slunečním světle. Myslím na to, jak si zvyknete na dně studny existovat. A že byste ani nepoznali lano, kdyby vám ho do ní někdo hodil.

KAPITOLA 7

Když bylo po bouřce, vylezly jsme zpod plachty a prohlédly škody. Přišly jsme o všechnu vodu z cisterny. Padla jsem před ní na kolena a nahlas jsem zaklela. Vysoké vlny naplnily cisternu slanou vodou. Teď nám nezbylo než ji vyprázdnit a co nejrychleji se vrátit na pevninu, než začneme být dehydrované. Měly jsme malou nouzovou zásobu vody, kterou jsem schovávala v plastových lahvích přivázaných pod plachtou, ale ta nám stačila pouze na několik dní.

Když jsme brouzdaly vodou na palubě směrem k přídi, Pearl se držela blízko u mě. Jednu ruku měla svěšenou podél těla a rychle jí na ní vykvétala modřina. Musela na ni upadnout, když se snažila zalézt pod plachtu s rybářskou výstrojí a návnadami v rukách. Dřepla jsem si před ní, políbila se na prst a ten jsem jí přitiskla na otlučené místo. Po tváři se jí mihl náznak úsměvu. Odhrnula jsem jí vlasy z obličejе dlaní, vzala jsem její hlavu do rukou a políbila ji na čelo.

„Budeme v pořádku,“ slíbila jsem jí.

Přikývla.

„Co kdybys došla pro kýbl a hadr a začala vytírat vodu z paluby? Já půjdu zkontrolovat kormidlo.“

Na zádi jsem prohlédla kormidlo a perutí. Příruba praskla, takže se kormidlo naklánělo ke straně. Nade mnou se třepotala naše jediná plachta, roztržená uprostřed. Spodní ráhno se natáčelo ve větru. Bouřka odnesla naše bidlo a rajčatový keřík od Beatrice, ale zbytek našich zásob byl uskladněný v trupu nebo přivázaný pod krycí plachtou.

Sprostě jsem si ulevila a přejela si rukou po tváři. Ztrácíme čas, říkala jsem si. Jak můžeme stavět druhou loď, když teď ani nevím, kde jsme?

„Vesla jsou pořád tady,“ zavolala na mě Pearl, nakloněná přes okrajník nad dvěma vesly pevně přivázanými k boku lodi.

Zaclonila jsem si oči proti slunci a zamžourala po lesknoucí se hladině směrem k východu. Nebo to jsem si alespoň myslela. Krátce jsem zvedla oči ke slunci a sklopila jsem je zpět k vodě. Jak dlouho bouřka trvala? Připadalo mi to jako věčnost, ale mohlo to být i půl hodiny. Nedokázala jsem odhadnout, jak daleko na východ nás odklonila od naší obvyklé dráhy, která lemovala pobřeží ve vzdálenosti tří kilometrů buď na sever, nebo na jih, a opisovala zbytky země, které ještě zůstaly nad vodou.

Přibližně kilometr a půl na východ od nás se na vodě vznášel vrak jiné lodi a proud ho pomalu nesl k nám. Přimhouřila jsem oči a vytáhla zpod plachty dalekohled.

Byla to loď postavená z posbíraných materiálů. Několik pneumatik bylo ovázaných kolem dna vyrobeného ze dveří stlučených k sobě. O několik metrů dál plavala kabina kamionu převrácená na bok a poblíž ní zářivě žlutý nafukovací člun. Všude kolem byly po hladině jako smetí rozeté igelitové tašky a lahve.

„Vezmi síť,“ řekla jsem Pearl. Doufala jsem, že v taškách a lahvích by mohlo být uschované jídlo nebo voda.

„Je tam nějaký člověk,“ upozornila mě Pearl a ukázala k troskám.

Zvedla jsem k očím dalekohled a trosky jsem si ještě jednou prohlédla. Raftu z pneumatik a dveří se držel muž, šlapal vodu a zavíral oči před každou vlnou, která mu šplíchla do obličeje.

Pearl se na mě tázavě ohlédla.

„Nic o něm nevíme,“ namítla jsem, protože jsem věděla, nač myslí.

Pearl se ušklíbala. „Pirátská loď by vypadala jinak.“

„Piráti nejsou ti jediní, koho bychom se měly bát. Musíme si dávat pozor na každého.“

V žilách mi zatepalo nervozitou. Na palubu *Vlaštovky* jsem ještě nikoho cizího nevzala a ani se mi nechtělo. Nechtěla jsem,

aby pod plachtou vedle nás spal někdo jiný. Aby jedl naše jídlo, pil naši vodu.

Podívala jsem se na muže a zpátky na Pearl. Měla ve tváři klidný výraz někoho, kdo se už rozhodl.

„Nemáme dost jídla ani vody,“ namítla jsem.

Pearl se sklonila pod krycí plachtu a vytáhla svůj hrnek s hady, hliněný rendlík s jasně modrou glazurou. Nadzvedla víko a těsně pod hlavičkou chytila malého tenkého hada, který odhalil zuby a jazýček kmitající jako červená stužka. Zvedla ho do vzduchu a usmála se. Had otevíral a zavíral tlamičku a lapal po dechu. Pearl si na palubě dřepala, uřízla mu hlavu a pak ho za ocas podržela nad vodou a palcem a ukazovákem z něj vytlačila krev.

„Můžeme sníst jeho,“ řekla.

Svoje hady k jídlu ještě nikdy nenabídla. Ohlédla jsem se zpět k troskám. Muž byl teď už jen necelý kilometr od naší lodi. V kostech jsem cítila, že nám přinese jenom potíže. Šlachy a svaly se mi kroutily a napínaly jako lano na kladce.

Nedokázala jsem ale poznat, jestli moje panika pramení z představy, že na palubu vezmeme někoho cizího, anebo z toho, že jsme se ztratily. Oba strachy se ve mně mísily jako voda s krví a já jsem je od sebe nedokázala oddělit. Věřila jsem, že nás dokážu dovést zpátky k obchodní stanici, ovšem kdybych se přepočítala, plavba se protáhla a nepršelo by – nesnesla jsem představu, jak se sušíme na slunci jako křížaly.

Muže nabral proud a začal ho nést od nás pryč. Když jsem ho tam tak viděla, vzpomněla jsem si, jak dědeček na rybách v Nebrasce pokaždé zpíval „Z vašich mužů vychovám rybáře“. Hověl si při tom v člunu, nad sebou slunečník, aby na něj nesvítilo, v koutku úst strčenou dýmku, a při zpěvu se sám pro sebe tlumeně smál. Na všem uměl vidět tu směšnou, i tu vážnou stránku. Jak se muž na troskách vzdaloval, z verše písne se stal refrén, který se mi opakoval v hlavě a zněl mi jako napomenutí. Podrážděně jsem zaťala zuby. Přála jsem si, aby mě dědeček vedl, ne aby mě strašil.